

DECIZIA CIVILĂ Nr. 286/2010

Ședința publică de la 04 Februarie 2010

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

JUDECĂTOR: [REDACTED]

JUDECĂTOR: [REDACTED]

GREFIER: [REDACTED]

S-a luat în examinare recursul declarat de către reclamantele SC [REDACTED] SA, SC [REDACTED] SA B [REDACTED] SA BAIA MARE prin lichidator [REDACTED] împotriva sentinței civile nr. [REDACTED] din 3.06.2009 pronunțată în dosarul nr. [REDACTED]/100/2009 al Tribunalului M [REDACTED] privind și pe intimații DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE M [REDACTED], SC C [REDACTED] SA, având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă avocat [REDACTED] în reprezentarea intereselor recurenților, lipsă fiind intimații.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează faptul că recursul declarat este legal timbrat, precum și faptul că la data de 2 februarie 2010 intimata DGFP M [REDACTED] a depus la dosarul cauzei actele solicitate prin adresa instanței.

Reprezentantul recurenților depune la dosar un set de acte în probațiune, constând în facturi, rapoarte de inspecție fiscală și contracte de închiriere și arată că nu are alte cereri de formulat.

Curtea, după deliberare, apreciind că la dosar există suficiente probe pentru justa soluționare a cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 150 C.pr.civ., declară închise dezbaterile și acordă cuvântul pentru concluzii pe fond.

Reprezentantul recurenților precizează că renunță la petitul de casare, solicitând admiterea recursului și modificarea sentinței atacate în sensul admiterii în totalitate a acțiunii formulate, anularea actelor administrative fiscale atacate cu consecința exonerării societăților recurente de la plata impozitului pe profit și a obligațiilor accesorii. Nu solicită cheltuieli de judecată.

Curtea reține cauza în pronunțare.

CURTEA

Prin sentința civilă nr. [REDACTED] din 3.06.2009 pronunțată în dosarul nr. [REDACTED]/100/2009 al Tribunalului M [REDACTED], s-au respins acțiunile formulate și precizate de reclamantele SC S [REDACTED] SA, SC P [REDACTED] SA și SC R [REDACTED] SA B [REDACTED] prin lichidator [REDACTED], în contradictoriu cu pârătele Direcția Generală a Finanțelor Publice M [REDACTED] și SC C [REDACTED] SA B [REDACTED].

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că societățile reclamante au luat ființă urmare divizării S.C. C [REDACTED] SA B [REDACTED] în baza Hotărârii A.G.E.A. din 18.09.2001 și a Proiectului de divizare publicat în Monitorul Oficial nr. 1407 din 18.07.2001, conform căruia fiecare reclamantă a primit parte din acțiunile societății – mamă.

Din Deciziile nr. [REDACTED] și [REDACTED] din 14.08.2008 rezultă că reclamantele și-au înregistrat evidențele contabile în contul 212 clădiri în valoare de [REDACTED] lei, respectiv [REDACTED] lei, respectiv [REDACTED] începând cu anul 2006 când au fost întocmite primele acte contabile iar în perioada 1.01.2003 – 31.XII.2005 a fost suspendată activitatea firmelor.

Activitatea a fost reluată din 01.01.2006, iar prin încheierea din 28.XI.2007 a fost desemnat lichidatorul [REDACTED] pentru societățile dizolvate.

Organul fiscal a mai reținut că în perioada 1.01.2003 – 31.XII.2005 în spațiul deținut de reclamante și-au desfășurat activitatea S.C. C [REDACTED] SRL, respectiv S.C. [REDACTED] SRL și SC R [REDACTED] SA (f.12) iar chiria a fost încasată și facturată de pârâta SC C [REDACTED] SA, reclamantele facturând chiria abia din 1.01.2006 până la 15.03.2007 deși chiriașul a rămas în

Dat fiind faptul că societățile-reclamante s-au înregistrat în Registrul Comerțului în iulie 2002 și ținând cont de dispozițiile art. 5 din Legea nr. 26/1990 raportat la cele ale art. 24 din Legea nr. 31/1990, conform cărora societatea produce efecte juridice de la data înregistrării, este lipsită de relevanță împrejurarea că o perioadă a fost suspendată activitatea acestora.

Având în vedere că spațiul comercial în natură construcții a fost folosit cu titlu de chirie, este just ca sumele reprezentând chirie să fie înregistrate în contabilitatea reclamantelor, fapt recunoscut implicit de către acestea prin înregistrarea acestora doar în perioada 1.01.2006 – 15.03.2007.

Cum reclamantele n-au procedat în acest fel, acestea nu pot susține cu succes faptul că n-au realizat profit invocând implicit propria culpă, apărare ce nu poate fi luată în considerare de instanță.

Constatând că reclamantele au încălcat dispozițiile art. 11 din Legea nr. 82/1991 republicată, art. 7 din Legea nr. 414/2002, privind impozitul pe profit pentru anul 2003, art. 19 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, pentru anii 2004 – 2006 și ale art. 19 din Legea nr. 343/2006 privind modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 pentru anul 2007.

Pentru neachitarea la termen a impozitului pe profit stabilit suplimentar, organul fiscal a emis deciziile de impunere și cum reclamantele nu au justificat eventuale cheltuieli deductibile, deciziile atacate sunt emise în condițiile legii, iar acțiunile în anulare formulate și precizate sunt neîntemeiate.

Cât privește S.C. C. SA, aceasta nu are calitate procesuală nefiind parte în procedura administrativ – fiscală.

Din perspectiva celor arătate și ținând cont de normele legale cuprinse în art. 18 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ raportat la cele cuprinse în art. 218 al. 2 din O.G. nr. 92/2003, acțiunile au fost respinse, conform dispozitivului.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamantele SC S. SA, SC P. SA B. și SC R. SA prin lichidator AMR, solicitând admiterea recursului; în principal casarea sentinței civile nr. 214 din 3 iunie 2009 și trimiterea cauzei la instanța de fond pentru a se judeca separat acțiunile promovate, excepția de conexitate nefiind admisibilă în condițiile în care s-au atacat două acte administrativ-fiscale distincte și unde calitatea de debitori, în raporturile de drept material fiscal este distinctă; iar în subsidiar, admiterea recursului, modificarea în totalitate a sentinței civile nr. 51 din 3 iunie 2009 cu consecința admiterii acțiunii noastre și anularea Deciziei nr. 50 din 14 august 2008, a Deciziei de impunere nr. 200 din 24.06.2008 precum și a Raportului de inspecție fiscală nr. 2317 din 23.10.2008, în partea privind impozitul pe profit și exonerarea S.C. S. S.A. de plata sumei de 200 lei impozit și 200 lei obligații accesorii, pentru S.C. P. S.A. a Deciziei nr. 200 din 14 august 2008, a Deciziei de impunere nr. 51 din 24.06.2008 precum și a Raportului de inspecție fiscală nr. 230 din 23.10.2008 în partea privind impozitul pe profit, cu consecința exonerării acestei societăți de plata sumei de 200 lei impozit pe profit și 200 lei obligații accesorii, pentru S.C. R. S.A. a Deciziei nr. 52 din 14 august 2008, a Deciziei de impunere nr. 52 din 24.06.2008 precum și a Raportului de inspecție fiscală nr. 232 din 23.10.2008 în partea privind impozitul pe profit și exonerarea societății de plata sumei de 200 lei impozit pe profit și 200 lei obligații accesorii; precum și cu cheltuieli de judecată ce au fost ocazionate cu acest litigiu.

În motivarea recursului reclamantii arată că, în fapt, contestația formulată de S.C. S. S.A. a fost înregistrată la instanța de fond sub dosar nr. 2009/2009, cea formulată de S.C. P. S.A sub nr. 2009/2009, cea formulată de S.C. R. S.A sub nr. 100/2009.

La termenul din 25 februarie 2009 instanța de fond a invocat din oficiu excepția de conexitate prevăzută de art. 164 Cod proc. civilă și a admis această excepție apreciind că sunt întrunite cerințele art. 164, fără să ne explice condițiile în care sunt întrunite aceste cerințe.

Admiterea acestei excepții este nefondată întrucât nu sunt întrunite cerințele art. 164 din Codul de proc. civilă.

Persoanele juridice care se judecă nu sunt identice. Cele două societăți s-au înființat ca urmare a unui proces de divizare, dar au dobândit statut de persoană juridică distinctă cu drepturi și obligații separate.

Raportul juridic de drept material fiscal s-a născut între intimată - Direcția Generală a Finanțelor Publice M. - și fiecare contribuabil în parte, cu respectarea art. 25 din Codul de proc. fiscală. Că este așa, o demonstrează și faptul că intimata a întocmit Rapoarte de inspecție fiscală distincte, a emis decizii de impunere pentru fiecare persoană juridică în parte, întrucât obligațiile fiscale ale acestora sunt personale și nu solidare. Obligațiile fiscale ale recurente lor s-au născut din raporturi comerciale diferite, care nu pot fi asimilate, situație în care excepția de conexitate este nefondată.

Pe fond, ca urmare conexării celor două dosare, instanța nu a analizat probele invocate de aceștia și nici temeiurile de drept în baza cărora și-au formulat apărarea.

Au mai arătat că potrivit art. 14 lit. a din Codul Fiscal, în cazul persoanelor juridice, impozitul pe profit se aplică asupra profitului *obținut* din orice sursă, atât din România cât și din străinătate. Deci, prima condiție pentru a plăti impozit pe profit este să se realizeze acest profit din orice sursă, așa cum prevede în mod explicit textul de lege.

Dispozițiile art. 19 alin. 1 din Codul Fiscal enunță modul de calcul al impozitului pe profit *care este diferența între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri.*

Din probele administrate în cauză rezultă foarte clar că nici una din societăți nu a realizat venituri în perioada pentru care s-a calculat impozitul pe profit.

Pentru perioada 01.01.2003 - 31.12.2005 chiria a fost facturată și încasată de C. S.A., deci veniturile s-au înregistrat la această societate care a făcut dovada că nu are nici o datorie la bugetul statului și a recunoscut că ea a încasat aceste sume pentru care și-a achitat obligațiile bugetare.

În perioada 01.01.2006 - 15.03.2007 s-au emis facturi de către cele două societăți la chiriași dar nu se știe dacă s-a calculat impozit și în ce quantum întrucât intimata nu a individualizat separat această perioadă și nici nu ne spune dacă există cheltuieli aferente acestor venituri.

Pentru perioada 16 martie 2007 - 31 decembrie 2007 nu s-au emis facturi, nu există contracte de închiriere, deci nu s-au realizat venituri și prin urmare nu există o bază de impozitare.

În concluzie, atâta timp cât nu există venituri-obținute, așa cum cere în mod imperativ textul de lege, nu poate exista nici impozit pe profit. Inspectorii fiscali nu se pot substitui acordului de voință al părților pentru încheierea unui contract de închiriere iar pe de altă parte, nu s-a făcut dovada faptului că au existat venituri încasate și neînregistrate care să justifice calculul unui profit estimat.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 9 decembrie 2009, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice M. a solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței atacate.

Asupra recursului, Curtea va reține următoarele:

În urma procesului de divizare a SC C. SA B. au rezultat societățile SC S. SA, SC P. SA și SC R. SA. Organele de inspecție fiscală au efectuat un control fiscal acestor societăți în urma cărora au încheiat raportul de inspecție fiscală din 23.10.2008, raportul de inspecție fiscală /23.10.2008 și raportul de inspecție fiscală din 23.10.2008.

Apreciind că societățile recurente nu au înregistrat în contabilitate facturi fiscale pe care aveau obligația să le emită ca urmare a încheierii unor contracte de închiriere pentru spațiile aflate în proprietate, au fost emise pentru SC S. SA decizia de impunere din 24.06.2008 prin care această societate a fost obligată la plata sumei de lei reprezentând impozit pe profit și lei, majorări și penalități de întârziere, pentru SC P. SA, decizia de impunere nr. /24.06.2008, prin care această societate a fost obligată la plata sumei de lei, impozit pe profit și lei, majorări și penalități de întârziere și pentru SC R. SA decizia de impunere /24.06.2008 prin care aceasta a fost obligată la plata sumei de lei reprezentând impozit pe profit și lei, majorări și penalități de întârziere.

În urma contestației administrative formulate, potrivit art.205 C.proc.fiscală DGFP M. a emis deciziile /14.08.2008, pentru SC S. SA, /14.08.2008 pentru SC P. SA și /14.08.2008 pentru SC R. SA prin care a respins contestațiile ca nefondate.

În determinarea situației fiscale a societăților recurente, trebuie observat că aceste societăți înființate în luna iulie 2002 nu au desfășurat nici o activitate în perioada 2003-2005, această situație fiind menționată și la Oficiul Registrului Comerțului de unde rezultă că a fost suspendată activitatea acestora pentru perioada 1.03.2003-31.12.2005, activitatea conform mențiunilor fiind reluată doar începând cu data de 1.01.2006.

În această perioadă pentru spațiile proprietatea celor două societăți comerciale SC C. SA a încheiat contracte de închiriere, ele fiind depuse la instanța de recurs și a facturat și încasat chiria pentru perioada 1.01.2003-31.12.2005.

Având în vedere similitudinea situației juridice nu este incident motivul de casare procedându-se în mod întemeiat la conexarea celor două dosare conform prev.art.164 C.pr.civ.

Mai mult, organele fiscale nu au determinat ca cele două societăți să fi beneficiat de contractele de închiriere, situație în care erau aplicabile prevederile art.14 C.pr.fiscală potrivit cărora veniturile sunt supuse legii fiscale. Ne fiind titularile contractelor de închiriere și neînregistrând sumele provenite din chiriile obținute de la obiectul contractelor de închiriere a fos

C.pr.fiscală și prin urmare, debitor al obligației fiscale este pentru această perioadă SC [REDACTED] SA.

Astfel, neavând o bază de impunere, deciziile de impunere emise de organul fiscal conform art.86 C.pr.fiscală sunt lovite de nulitate pentru această perioadă, referitor la diferența de impozit pe profit precum și la majorările și penalitățile de întârziere, acestea din urmă fiind corelative unei creanțe fiscale neachitate la termenul de plată.

În ceea ce privește perioada 1.01.2006-15.03.2007 cele trei societăți și-au reluat activitatea, au preluat contractele de închiriere și au facturat chiria iar prin raportul de inspecție fiscală și actele administrativ fiscale nu se arată faptul că ar exista vreo datorie fiscală și nici nu s-a individualizat separat această perioadă.

Referitor la perioada 16.03.2007-31.12.2007 cele trei societăți nu au emis facturi arătând că nu există contracte de închiriere însă societățile care au preluat spațiile în folosință au continuat să le folosească și în această perioadă astfel că sunt aplicabile prevederile art.1437 C.civ.și în mod nejustificat recurențele nu au emis facturi permițând însă societăților comerciale care au închiriat acel spațiu să folosească în continuare spațiul respectiv. Ca atare, pentru această perioadă deciziile de impunere au constatat existența obligației fiscale și au procedat la stabilirea unei diferențe de impozit conform art.85 alin.1 lit.b C.pr.fiscală individualizând creanța fiscală datorată bugetului de stat.

Prin urmare, în conformitate cu art. 304 pct.9 și 312 C.pr.civ., Curtea va admite recursul declarat și apreciind că pentru perioada mai sus specificată nu s-au interpretat în mod corect prevederile legale va modifica în parte sentința, astfel că în baza art.218 C.pr.fiscală și art.18 din Legea 554/2004 va admite în parte acțiunile formulate și în consecință, va anula parțial actele contestate cu privire la sumele pretinse cu titlu de impozit pe profit și accesorii, respectiv penalități și majorări de întârziere aferente perioadei 1.03.2003-31.12.2005. Vor fi menținute restul dispozițiilor sentinței privind restul obligațiilor fiscale din actele administrativ fiscale atacate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

Admite recursul declarat de către SC S [REDACTED] SA, SC P [REDACTED] SA B [REDACTED] SA, SC R [REDACTED] SA B [REDACTED] prin lichidator [REDACTED] împotriva sentinței civile nr. [REDACTED] din 3.06.2009 pronunțată în dosarul nr. [REDACTED]/100/2009 al Tribunalului Maramureș pe care o modifică în parte în sensul că admite în parte acțiunea formulată și în consecință, anulează parțial Decizia nr. [REDACTED]/14.08.2008, Decizia de impunere nr. [REDACTED]/24.06.2008 și R.I.F. nr. [REDACTED]/23.10.2008 în ceea ce privește obligația de plată a SC S [REDACTED] SA, profit [REDACTED] lei, impozit [REDACTED] lei, majorări și penalități [REDACTED] lei, pentru perioada 01.01.2003 - 31.12.2005.

Anulează parțial Decizia nr. [REDACTED]/14.08.2008, Decizia nr. [REDACTED]/24.06.2008 și RIF [REDACTED]/23.06.2008 privind obligația de plată pentru SC [REDACTED] SA a sumei de [REDACTED] lei, impozit [REDACTED] lei, majorări și penalități de [REDACTED] lei pentru perioada 01.01.2003 - 31.12.2005.

Anulează parțial Decizia nr. [REDACTED]/14.08.2008, Decizia nr. [REDACTED]/24.06.2008, RIF [REDACTED]/24.06.2008 privind obligația de plată a SC R [REDACTED] SA a profit impozabil de [REDACTED] lei, impozit [REDACTED], majorări și penalități de [REDACTED] lei pentru perioada 01.01.2003 - 31.12.2005.

Menține restul dispozițiilor sentinței atacate în ce privește soluția dată referitor la celelalte obligații fiscale.

Decizia este irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică din 4 februarie 2010.

PREȘEDINTE

JUDECĂTORI

GREFIER

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

